

Bài Thương Ca Tháng Tư

Nguyễn Thị Thâm

*47 năm lá cờ không còn tung bay trên đất nước VN
47 năm ta bỏ quê hương làm người vong quốc.
47 năm ta mòn dần niềm tin và hy vọng
47 năm những người năm cũ về đâu.*

Hôm nay là đầu tháng tư. 47 năm đã qua, con gái tôi đã 47 tuổi. Một người phụ nữ trung niên chưa một lần về thăm VN. Có giận con không? Tôi không biết nữa, chỉ biết thật đau trong lòng. Cây viết dường như đã hết mực những ngón tay bấm máy run run. Chính bản thân tôi cũng ngờ vực mình không còn đủ sức để nhớ, để viết, để tri ân. Tôi biết mình không là gì cả, một hạt cát trong sa mạc, một chút bụi trong không gian, một người đàn bà trong cơn đại hồng thủy của dân tộc. Chúng tôi là nhân chứng sống, một thế hệ sống giữa lòng chiến tranh ý thức hệ. Đàn bà là cái xương sườn của đàn ông. Khi thân thể bị đạn bom hủy diệt thì cái xương sườn cũng gãy vụn, thương tích và đau đớn mỗi khi trở trời. Thời gian trở trời cho những vết tích chiến tranh chính là đầu xuân, mỗi khi gió chuyển tháng tư về.

Thật tình cờ tôi thấy tấm hình này. Coi như là một tấm hình kỷ niệm. 11 vị tướng lãnh quân lực VNCH. Công hay tội lịch sử sẽ phán xét. 11 người của một thời trai trẻ, bây giờ 10 người đã ra đi. Chỉ còn một người còn sống. Đó là Phó Đề Đốc Hồ Văn Kỳ Thoại.

Từ trái sang phải

- 1-Trung tướng Nguyễn Văn Toàn (1932-2005)
- 2-Đề Đốc Lâm Ngươn Tánh (1928-2018)
- 3-Trung tướng Lữ Lan (1927-2021)
- 4-Trung tướng Lê Nguyên Khang (1931-1996)
- 5-Thiếu tướng Nguyễn Cao Kỳ (1930-2011)
- 6-Đại tướng Cao Văn Viên (1921-2008)
- 7-Trung tướng Ngô Quang Trưởng (1929-2007)
- 8-Trung tướng Nguyễn Văn Minh (1929-2006)
- 9-Thiếu tướng Nguyễn Ngọc Loan (1930-1998)
- 10-Thiếu tướng Bùi Thế Lân (1932-2014)
- 11- Phó Đề Đốc Hồ Văn Kỳ Thoại (1933-)

Những con người tị nạn Cộng Sản trên các xứ sở tạm dung đều có chung một nỗi buồn. Có người muốn quên đi để sống an vui những ngày còn lại cuối đời. Có người trốn tránh quá khứ, có người bật tung quá khứ để căm thù, tức giận và bùng nổ. Có người trầm ngâm để hỏi lỗi về sự nhu nhược của mình. Cách nào cũng đau đớn cũng nặng oằn tâm tư một cách tội nghiệp.

Người lính Mỹ tham chiến sau cuộc chiến tháng 4/1975 còn tội nghiệp hơn chúng ta. Họ bị động viên đưa sang một đất nước xa lạ, nóng bức và đầy bất trắc. Họ có yêu nước không? Họ có tình nguyện dâng hiến đời họ cho đất nước VN không? Dĩ nhiên là không bởi vì họ có biết nước VN ở chỗ nào đâu? người VN xa xôi nào đó không hề có dây mơ rễ má gì với họ. Vậy mà họ đem cả tương lai và tuổi trẻ để sống chết vì VN. Tương lai tươi đẹp trên một đất nước giàu có. Cuộc sống tiện nghi và sang cả bao người mơ ước. Họ xuống tàu, lên máy bay ra đi, hẹn với mẹ cha sau ba năm nghĩa vụ họ sẽ về nhà. Nhưng Việt Nam không đơn giản như họ nghĩ. Cái chết rình rập họ bất cứ lúc nào. Họ tử trận, trên bia đá đen tại Washington DC ghi tên họ. Họ có sẵn nguyện không? Cha mẹ họ có hạnh diện không? Dĩ nhiên không ai biết. Có khi cha mẹ họ còn thành kiến với người VN nữa là khác. Bởi vì đất nước VN xa lạ kia đã vùi thây con cái họ, là nơi con họ chết một cách oan uổng, chết không tìm thấy xác hay trở về với một quan tài. Trên chiến trường, một viên đạn bắn sể. Hàng quân bị lọt vào ổ phục kích. Tan xác trong đạn pháo. Máy bay bị bắn rơi ... Những người lính Mỹ chết một cách bất ngờ và hoảng loạn. Họ không kịp kêu lên một tiếng. Họ không kịp gọi tên người yêu, tên vợ, tên con,

chào mẹ cha ở lại. Xác họ là chiến công của phía bên kia. Khi bị bắt, họ sẽ là tù binh với sự đối xử đầy man rợ và hận thù.

Những người cựu chiến binh Mỹ được trở về sau cuộc chiến VN bị khủng hoảng tinh thần trầm trọng. Tin tức thời đó đã phản bội sự thật, bôi nhọ sự chiến đấu oai dũng của quân lực VNCH. Mà bôi nhọ quân lực VNCH tức là bôi nhọ sự chiến đấu của đồng minh. Vì lực lượng quân đội Mỹ sát cánh hành quân với quân đội ta. Nếu những cựu chiến binh này còn sống, mỗi khi tháng tư về họ cũng đau đớn, bị phản như chúng ta. Một thời dĩ vãng, một thời liệt oanh, một thời giốn mặt tử thần. Con tôi cũng là lính Mỹ, cũng nhận lệnh đóng quân ở các nước bạn. Có đưa cũng đi tàu chiến hành quân bảo vệ vùng biển quốc tế. Đây là thời bình mà cũng gian nan cực khổ vô vàn. Người lính Mỹ hy sinh bản thân vì hai chữ tự do cho thế giới. Những cạnh tranh quyền lực chính trị, những mưu mô tiềm ẩn bảo vệ đảng phái, thế lực ngầm thao túng xã hội ...tất cả nằm ngoài tầm với của người lính. Quân nhân tuyệt đối phải tuân lệnh cấp chỉ huy. Phải thi hành mệnh lệnh trong bất cứ trường hợp nào.

Viết tới đây tôi nghĩ đến những người lính Nga trên chiến trường Ukraine. Họ như là con tôi phải tuân lệnh thượng cấp. Mà người tổng chỉ huy quân đội lại là một người tham vọng, tàn ác, bất chấp luật quốc tế. Người lính chỉ là con chốt thí qua sông. Họ như con ngựa bị bịt mắt chỉ đi về hướng trước mặt, không thể có con đường nào khác. Chống đối là phản bội đất nước bị mang tội phản quốc và cái chết nắm trong tay một cách nhục nhã. Cuộc xâm lăng của Putin đã tàn phá đất nước Ukraine. Người lính bắn hỏa tiễn, bắn pháo cao xạ, thả bom vào nhà dân, vào bệnh viện, nhà bảo sanh, kho lương thực, rạp hát...có phải họ cũng tàn ác như Putin không? Tôi tin chắc cũng có lúc họ run tay khi bấm cò. Bao nhiêu xác lính Nga bỏ thây tại Ukraine? bao nhiêu chiếc xe tăng bị nằm lại trên đất Ukraine như một thứ đồ phế thải. Và biết bao nhiêu xác người chết không có mồ chôn phải bị quăng vào những hố sâu chôn tập thể.

Những người dân Ukraine tại thành phố Mariupol phải sống dưới hầm nhiều ngày liên tục. Họ không có lương thực, thiếu nước uống, thiếu phương tiện y tế, thiếu ánh sáng, thiếu tất cả mọi thứ chỉ chờ cái chết. Vậy mà bom vẫn dội, pháo vẫn bắn, không có hành lang nhân đạo cho người dân ra đi tìm sự sống. Nghe tin có ít nhất 5.000 người dân và 210 trẻ em đã chết tại đây. Tội của Putin ngoài xâm lăng một nước có chủ quyền còn là tội ác diệt chủng nữa.

Những ngày tháng ba, tháng tư là của thương đau và chết chóc, của tội ác trên hành tinh này. Người VN năm 1975 gồng gánh vượt đường máu đi tản cư. Người dân Ukraine cũng chạy sang Balan để tìm đường sống. Còn có bài thương ca nào đau lòng hơn thế nữa hay không?

*Tháng tư mẹ bỗng con đi tản.
Đạn pháo nổ vang mẹ lia đời
Mẹ chết tay bỗng con thoi thóp
Chiến tranh bi thảm Việt Nam ơi!*

*Tháng ba bom nổ khắp Ukraine
Thành phố, nhà dân đều tan tành
Đoàn người tị nạn rời tổ quốc
Thế giới chung tay chống chiến tranh.
Này Kharkov, Sumy, Kherson
Này cảnh tan hoang Mariupol
Dưới hầm dân chết vì đói khát
Ukraine tử thủ vì nước non.*

Xin đừng so sánh Việt Nam và Ukraine trong cuộc chiến. Hãy nhìn một cách công tâm để đánh giá và phê phán. Ukraine là một nước mà người dân ngoi lên từ ngục tù Cộng Sản. Những vết hằn bóc lột, tham nhũng, đảng trị, trả thù, áp bức và đói khát đã cho người dân Ukraine một bài học xương máu. Tổng thống Zelensky đã thấy, đã sống và đã thề cùng người dân Ukraine xây dựng lại cuộc sống tươi đẹp bằng chế độ tự do. Nền

tự do dân chủ và chủ trương gia nhập khối Nato của người dân Ukraine khiến Nga lo sợ và ra tay xâm lược. Cuộc chiến không cân sức, nước lớn tiêu diệt nước bé trong thời đại toàn cầu khiến cả thế giới phẫn nộ.

Nước Việt Nam ta anh em biến thành kẻ thù. Người dân miền Bắc đói khổ đi giải phóng miền Nam giàu có trù phú. Một lực lượng nằm vùng bí mật gài lại ẩn náu hoạt động tại miền Nam. Cho nên trong dân chúng không thể phân biệt ai là Việt Cộng, ai là Quốc Gia. Trên chiến trường Bắc Việt được tiếp tế vũ khí chiến tranh của khối Cộng Sản Tàu và Nga, Danh nghĩa Giải Phóng Miền Nam của Mặt Trận chỉ là hình thức để qua mặt Quốc Tế.

Việt Nam Cộng Hòa bị Mỹ cắt viện trợ và rút binh về nước. Trong nội bộ của chính quyền, tướng lãnh trong quân đội có một số lớn là Việt Cộng nằm vùng. Họ đã có kế hoạch đầu hàng, uy hiếp bắt Tổng thống phải từ chức. Lệnh bỏ ngõ chiến trường phát ra ngay từ bộ tổng tham mưu. Ai có thể đương đầu chống lại cuộc chiến trăm phần thất bại này.

Đừng so sánh Tổng thống Zelensky với Tổng Thống Thiệu. Việt Nam không là gì cả với thế giới. Người dân Mỹ đã quá mệt mỏi và đau thương vì cuộc chiến VN. Họ mất mát tiền bạc lẫn sinh mạng trên chiến trường này quá nhiều. Những người Mẹ đòi con mình trở về an toàn, nước Mỹ đang ở bên bờ vực phải chọn. Và họ đã lựa chọn làm một người bạn thất hứa. Họ đã sai khi bỏ rơi VN và đánh thức con rồng ngủ quên Tàu Cộng để bây giờ hối tiếc muộn màng. TT Thiệu bị ép phải lên máy bay cấp tốc rời khỏi VN. Ông không thể có chọn lựa nào khác.

Ukraine có chính nghĩa là một nước có chủ quyền cả thế giới đều công nhận. Tổng Thống Zelensky đã tâm lý đi đúng con đường chính trị là kêu gọi lương tri thế giới. Bằng trái tim yêu nước, bằng sự quyết tâm của toàn dân Ukraine, ông đã có những bài phát biểu và kêu gọi sự giúp đỡ thành công. Ông đánh thức cả Châu Âu, Nato, và Mỹ về sự tàn bạo và tham vọng của Putin. Châu Âu giúp Ukraine cũng là tự cứu lấy mình sau này. Sau lưng ông ta toàn dân Ukraine quyết hy sinh mạng sống để bảo vệ đất nước làm hậu thuẫn. Sự tàn khốc trên đất nước Ukraine càng tăng thêm lý do để Quốc tế giúp đỡ khí giới và áp lực chính trị lên Nga. Ngay cả người dân Nga cũng lên tiếng bênh vực Ukraine chống lại cuộc xâm lược của Putin.

Tin tức mới nhất là người Ukraine đang trên đà phản công, đẩy lui quân Nga dành lại những vùng đất bị Nga lấn chiếm. Một nơi tại thị trấn Bucha đã bày ra một cảnh tượng kinh hoàng. Mỗi bước đi trên đường đều có xác chết của người dân. Những hố chôn tập thể vùi xác đàn bà trẻ con một cách kinh hoàng. Họ bị bắn sau ót, trước trán chứng tỏ bắn với cự ly gần. Sự kinh sợ hoảng loạn đó tội cho họ biết bao. TT zelensky đã lên tiếng với công luận thế giới và hỏi tại sao? Tại sao lính Nga có thể ra tay với người dân vô tội, họ từng là bạn láng giềng thân thích, nói tiếng Nga và cùng chung văn hóa. Có những người phụ nữ bị giết với thân thể trần truồng sau khi bị hiếp, những người dân thường mở to mắt hoảng loạn, những trẻ em bị trói và bị giết một cách thương tâm. Thế giới gọi đây là hành động diệt chủng. Tòa án Quốc Tế, Liên Hiệp Quốc, Liên Minh Châu Âu đã vào cuộc điều tra. Rồi thì sao? Mỗi ngày đạn bom Nga vẫn cày xéo trên đất nước tội nghiệp này. Các trận pháo vẫn ồ ạt dội trên thành phố, làng mạc. Không chiếm được Ukraine Putin vẫn chưa ngừng tay. Tại sao cả thế giới chịu thua một tên khát máu như Putin. Đợi khi nào thế giới mới đem hòa bình lại cho Ukraine. Đợi khi người dân Ukraine mới có thể thấy ánh sáng tự do và mặt trời công lý.

Có một điều, cảnh tàn ác tại Bucha rất giống VN. Đó là Tết Mậu Thân 1968, Cộng quân chiếm thành phố Huế và lừa dân đi bắn bỏ. Họ tàn sát dã man, kinh hoàng. Những hố bom tập thể vùi xác biết bao nhiêu người dân vô tội. Khăn tang cho Huế trắng cả xứ thần kinh. Vậy mà cái ác vẫn chiến thắng, quốc tế làm ngơ và Cộng Sản vẫn chiếm trọn đất nước VN. Những kẻ từng giết người vẫn sống nhõn nhõy và huyền hoàng với thành tích của mình.

Vâng! Tháng tư năm nay thế giới lại thường thức một bản thương ca bi thống. Khi phát biểu trong buổi lễ âm nhạc Grammy, TT Zelensky đã nói những lời tâm huyết, đại ý như sau:

- Đối nghịch của âm nhạc là sự tàn khốc của chiến tranh, bom đạn đã tiêu hủy sinh mạng con người.
- Những người mẹ của chúng tôi thức dậy ở dưới hầm. Mở mắt ra vẫn còn thấy con cái mình là một ngày hạnh phúc vì họ vẫn còn sống.
- Ca Sĩ, nhạc sĩ của chúng tôi bây giờ không mặc đồ vest mà mặc đồ chống đạn. Họ hát cho những thương binh để xoa dịu những vết thương do kẻ thù gây ra.
- Xin hãy giúp đỡ chúng tôi bằng những gì các bạn có và có thể làm được. Nhưng tuyệt đối xin các bạn đừng im lặng mà hãy nói lên sự thật để giúp người dân Ukraine chống lại kẻ thù.

Như thế đó, chúng ta không nên im lặng, hãy nhìn cuộc chiến tại Ukraine để có một lập trường chính xác và công bằng. Cái ác phải trả giá và hãy đưa bàn tay ra giúp đỡ người dân Ukraine trong khả năng của mình.

*Bài thương ca không vang lên từ ban nhạc.
Và vang lên từ trái tim của mỗi con người
Khi ta hạnh phúc và có nụ cười.
Người Ukraine máu hòa chung nước mắt.
Pháo tung xác cha nhày nhựa trên mặt đất
Đưa con ngây thơ vẫn tị nạn xứ người
Ác độc, bạo tàn chết chóc Ukraine ơi
Tháng tư tiếng khóc vang lên chấn động.
Cho Việt Nam, Ukraine bi thống.
Hãy lên tiếng chống hành động giết người.
Và hãy cầu nguyện Hòa Bình.
Cho thế giới an vui*

Nguyễn thị Thêm.
04/04/2022